

Rebecca Johnson

Julinka A JEJÍ ZVÍŘÁTKA

ŠKOLNÍ
MAZLIČCI

FRAGMENT

Julinka a její zvířátka Školní mazlíčci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rebecca Johnson
Julinka a její zvířátka
Školní mazlíčci – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Rebecca Johnson

Julinka A JEJÍ ZVÍŘÁTKA

ŠKOLNÍ MAZLÍČCI

ilustrace Kyla May

FRAGMENT

*Věnováno Caroline a Sherryn
a Zelenému týmu ze základní školy
ve Windaroo.*

R x

Ahoj! Jmenuju se Julie. Je mi deset.
A jsem skoro veterinářka!

Vsadím se, že si říkáte, jak může být teprve
desetiletá holka skoro veterinářka. Ale vlastně je
to docela jednoduché. Moje mamka je veterinářka.
Dívám se, jak pracuje, a pořád jí pomáhám.
Vůbec to není tak těžké, víte...

PRÁCE PRO ZELENÝ TÝM

Kapitola

1

Veterináři občas musejí vzít věci do svých rukou

Bylo pondělí a já jsem ve škole o polední přestávce pomáhala v učebně přírodovědy. Čistily jsme s mojí kamarádkou Zuzkou klec pro morčata.

Naše učitelka paní Kusáková s někým telefonovala. Na základních školách obvykle nejsou učitelé, kteří by učili jen přírodovědu, ale na naší škole to tak je. Proto ji máme tady rády. Veterináři musejí být v přírodovědě dobří.

Když paní učitelka položila telefon, došlo nám, že se něco děje. Vrtěla

hlavou a mumlala si: „Propána, tohle vůbec není dobré.“

„Co se stalo?“ zeptala se Zuzka.

Paní učitelka vypadala dost rozrušeně. „Mého tatínka odvezli do nemocnice a bude muset jít na operaci. Není to nic vážného, ale maminka má o něj strach. Budu si muset vzít dva dny volno a zajet za nimi, jenže tady je spousta práce. Nemám šanci stihnout všechno připravit pro někoho, kdo mě bude zastupovat. Potřebuji odletět už dnes večer!“

„My té nové paní učitelce pomůžeme a na všechno vám tady dohlédneme,“ nabídla jsem se.

„Víme, jak Zelený tým funguje,“ dodala Zuzka, „a o zvířata se dobře postaráme. Vždyť Julie je přece skoro veterinářka.“

Paní Kusáková se usmála, ale pořád vypadala nervózně. „Děkuji, děvčata, já

vůbec netuším, jak někdo stihne odučit všechny hodiny, řídit Zelený tým, nakrmit zvířata, postarat se o kompost...“

„Paní učitelko,“ přerušila jsem ji, protože se tvářila čím dál starostlivěji, „dobře to dopadne. Připravíme se Zuzkou seznam všeho, co je potřeba udělat, a pak vymyslíme, kdo to zařídí. Vy se soustředte jen na hodiny.“

„Co bych si bez vás počala, děvčata?“ prohlásila vděčně paní učitelka Kusáková.

Zuzka a já jsme neodpověděly. Také jsme nevěděly, co by si bez nás počala.

„Tak dobrá,“ souhlasila paní učitelka. „Vypadá to, že nemám jinou možnost. Využiju ten krátký čas, který mi zbývá, na přípravu hodin, a budu doufat, že ten člověk, kterého za mě pan ředitel najde, bude mít s výukou přírodovědy velké zkušenosti.“

Vytáhla jsem svůj veterinářský zápisník a nalistovala čistou stránku.

„My teď připravíme seznam úkolů a vymyslíme, komu je dáme na starosti, Zuzi. Vy si připravte hodiny, paní učitelko. My se postaráme o všechno ostatní.“

Když je třeba, veterináři musejí vzít věci do svých rukou.

Začaly jsme se Zuzkou sepisovat, co všechno je třeba každý den v učebně přírodovědy udělat.

ÚKOLY V UČEBNĚ PŘÍRODOVĚDY:

- Nakrmit a zkontrolovat ještěrky tilikvy, morčata, šídla, cvrčky, rybičky, žížaly a šváby.
- Naplnit před každou hodinou konvičky, aby si všichni mohli zalít své květiny.
- Postarat se, aby zelenina byla připravená ke sklizni na čtvrtěční trh.
- Všechny zbytky ovoce a zeleniny dát na kompost.
- Stočit žížalí čaj na trh.

„Budeme mít spoustu práce, abychom to všechno stihly,“ špitla Zuzka. „Myslíš, že to zvládneme, Juli?“

„To víš, že ano! Jsem přece skoro veterinářka, postarám se o zvířata, a ty jsi skoro slavná cvičitelka, Zuzi, takže určitě dohlédneš na kluky z recyklační skupiny.“

Zuzanka přikývla, ale stejně vypadala trochu vystrašeně.

Paní Kusáková se přehrabovala v zásuvkách a třídila pomůcky do krabic. Slyšela jsem, jak si pro sebe něco povídá.

„Nejdůležitější teď je zajistit, aby paní učitelka zůstala v klidu,“ řekla jsem Zuzce. „Už tak má spoustu starostí, tak jí musíme ukázat, že se tady o všechno postaráme.“

Začala jsem si do zápisníku rýsovat tabulku. „Připravíme si rozvrh prací.

Můžeme ho paní učitelce ukázat, aby věděla, že až bude pryč, na nic nezapomeneme.“

„Skvělý nápad,“ usmála se Zuzka.

Hned jsem se pustila do vyplňování tabulky.

ČAS	ÚTERÝ	STŘEDA
Před školou	• Nakrmit zvířata. • Vyčistit morčatům klec. • Naplnit konvičky na zalévání květin. • Roznést koše na bio odpad.	• Nakrmit zvířata. • Naplnit konvičky na zalévání květin. • Roznést koše na bio odpad.
O přestávce na oběd	• Posbírat koše na bio odpad a vysypat je na kompost.	• Stočit žížali čaj. • Posbírat koše na bio odpad a vysypat je na kompost.

„Tak,“ řekla jsem. „Myslím, že to je všechno, na co musíme pamatovat. Určitě to tady bez problémů zvládneme. Vždyť na tom není nic těžkého. Pojdme teď ten rozvrh ukázat paní učitelce.“

Zuzka se zašklebila a pokrčila rameny. Občas bývá z nových věcí trochu nervózní.

Veterináři musejí být velmi nápomocní

Když druhý den ráno pan Bárta, ředitel naší školy, přiváděl novou paní učitelku, už jsme se Zuzkou čekaly před učebnou přírodovědy.

„Nikdy jsem neviděla, že by nějaká učitelka nosila do práce tak vysoké podpatky,“ pošeptala jsem Zuzce.

„Dobré ráno, děvčata,“ řekl pan ředitel, když došli až k nám. „To je slečna Fajnová. Bude zastupovat paní učitelku Kusákovou. Slečno Fajnová, tohle jsou Julie a Zuzana. Jsou to kapitánky letošního Zeleného týmu. Se vším vám tady v učebně pomůžou.“

„Dobrý den, děvčata,“ usmála se slečna Fajnová.

Moc jí to slušelo a vůbec nevypadala, jako učitelka přírodovědy. Byla jsem z ní trochu nervózní.

Pan ředitel odemkl dveře a vešel dovnitř. Zrovna jsem se chystala jít za ním, když vtom mě Zuzanka chytila za loket.

„Vidělas ty úžasné nehty? A ty krásné dlouhé vlasy? A co teprve ty šaty!“ šeptala mi.

Občas se na některé věci díváme každá jinak.

„Zuzi, připadá ti jako člověk, kterému se práce v učebně přírodovědy bude líbit? Vidělas někdy, že by si paní učitelka Kusáková vzala takové podpatky? Jak v nich bude chodit po zahradě?“ uvažovala jsem nahlas.

Zuzka se zarazila a zamračila se.
„Vůbec nevypadá jako paní Kusáková,
to máš pravdu. Ale ty její šaty se mi
hrozně moc líbí.“

Zavrtěla jsem hlavou a vešly jsme
do učebny.

Slečna Fajnová seděla celá
pobledlá na židli v rohu a pan ředitel jí
zrovna nesl sklenici vody.

„Nebojte, děvčata,“ otočil se k nám.
„Slečna Fajnová se jen trochu lekla
těch ještěrek. Jak že se jmenují?“

„Don a Dora,“ odpověděla jsem hrdě
a zamířila k velkému teráriu. „Dora
bude mít příští týden mláďátka.“

„Propána, to jich bude ještě víc?“
zeptala se slečna Fajnová roztřeseným
hlasem.

„Nemusíte se jich bát, paní učitelko,“
řekla Zuzanka. „Ze začátku jsem
z nich taky měla strach, ale ony jsou
vlastně hrozně roztomilé.“

„Nechcete si jednu podržet?“
nabídla jsem jí ochotně.

„Ne!“ Slečna Fajnová vyskočila ze
židle. Pak se podívala na pana
ředitele a klidnějším hlasem dodala:
„Ehm, teď ne, děkuji, děvčata. Nejprve
se podívám na rozvrh hodin, ať vím,
co mě čeká.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.